

Distincții acordate unor oameni de teatru

Pentru merite deosebite în activitatea artistică, Prezidiul Marii Adunări Naționale a conferit printr-un decret următoarele titluri unor oameni de teatru:

Titlul de „*Artist al Poporului din Republica Populară Română*” a fost acordat artistului Grigore Vasiliu-Birlic.

Titlul de „*Maestru Emerit al Artei din Republica Populară Română*” a fost atribuit regizorului Mony Ghelerter.

Titlul de „*Artist emerit al Republicii Populare Romine*” a fost conferit regizorilor Nicușor Constantinescu, Jean Rinzescu, Grof Ladislau și actorilor: Elena Bodi, Clody Bertola, Iosif Csoka, Silvia Dumitrescu-Timică, Viorica Dumitriu, Aladar Ihasz, Gheorghe Leahu, Ion Manta, Victoria Mierlescu, Alexandru Rădulescu și Endre Szenkalszki.

Rol pe scenă, nu „rol” pe statul de salarii

Aș fi încântat să văd o statistică a frecvenței în distribuirea actorilor din teatrele noastre. Știu că e greu să se fixeze o normă, un minim de muncă, de prezență pe scenă. E foarte greu, pentru că, în teatru, ca în orice activitate artistică, calitatea e totul. Poți să realizezi prin trei replici tot atita artă cît alții nu realizează în o sută de pagini de text. Cu toate acestea, avem presimțirea că, dincolo de această largă și generoasă afirmație a calității, se ascund câteva greșeli, pe care nu avem dreptul să le trecem sub tăcere.

În peregrinările de cronicar dramatic am avut foarte dese ocazii să constatăm (fără a consulta la modul contabil registrele de evidență a repetițiilor) că mulți, destul de mulți actori de-ai noștri... șomează! Șomează artistic, bineînțeles, pentru că în statele de plată figurează. Întilnești pe culoarele unui teatru un vechi absolvent al Institutului: „— Hai, noroc, îi zici, ce mai faci? — Bine, îți spune el și zîmbește placid. — Ei, în ce joci, cînd te vom vedea? — Dragă, îmi spune, anul ăsta nu prea joc, am o singură intrare, trei replici, un fleac! Prin mai, poate...”. Asemenea convorbiri sînt — e adevărat — mai rare în provincie, unde, de multe ori, mi-a fost dat să constat fenomenul contrar, de hiperextenuare artistică a unor cadre. Sînt însă destul de dese în București. Inactivitatea, sau activitatea redusă, e moartea unui artist. Oricît geniu ar avea, fără untelemn candela se stingr și feștila care a ars începe să... miroasă urit. În această direcție, am constatat trei categorii de actori pasivi (nu ne place cuvîntul „șomer”): 1) cei care nu sînt distribuiți deloc, sau atît de pușin încît ceea ce realizează nu reprezintă nici creație și nici muncă („semnează condica”, aceasta e, mi se pare, expresia plastică prin care sînt definiți acești sinecuriști ai scenei noastre); 2) cei care sînt distribuiți mereu și mereu în roluri de umplură, nedîndu-li-se nici o ocazie de a-și desfășura specificul talentului lor; 3) cei care nu se lasă distribuiți decît în „rolul mare”, pe care-l visează și pe care sînt dispuși să-l aștepte, chiar si toată viața.

Nu avem intenția de a face aici considerații critice pe marginea politicii direc-